

Sygn. akt II A Ka 67/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2020r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

*Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.) Sędziowie Sądu Apelacyjnego
Zbigniew Kapiński*

Sądu Okręgowego (del.) Anna Kalbarczyk

Protokolant Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Łukasza Pastuszka

oraz oskarżyciela posiłkowego (...) Bank SA

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2020r.

sprawy:

1. D. G. urodz. (...) w W., syna P. i J.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. P. K. (1) urodz. (...) w W., syna A. i B.

*oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w
zw. z art. 11 § 2 kk*

3. A. K. (2) z d. Ł. urodz. (...) w P., córki E. i J.

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

4. E. M. urodz. (...) w W., syna A. i B.

*oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w
zw. z art. 11 § 2 kk,*

5. A. P. urodz. (...) w W., syna W. i Z.

*oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w
zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 263 § 2 kk*

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 lipca 2019r. sygn. akt XVIII K 248/17

*I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. P. w ten sposób, że przyjmuje, że karą łączną
pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie XVIII zostały objęte kary jednostkowe wymierzone
oskarżonemu w pkt. XVI i XVII wyroku,*

II. wyrok w pozostałej części wobec oskarżonego A. P. a nadto wobec oskarżonych D. G., P. K. (1), A. K. (3) i E. M. utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. T. – Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł obejmującą 23 % VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. P. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym,

IV. zasądza od oskarżonych D. G., P. K. (1), A. K. (3), E. M. i A. P. na rzecz (...) Bank SA kwoty po 1.200 (tysiąc dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym,

V. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym z tytułu opłaty:

- od oskarżonych D. G. i P. K. (1) kwoty po 30 (trzydzieści) zł,

- od oskarżonej A. K. (3) kwotę 5.300 (pięć tysięcy trzysta) zł,

- od oskarżonego E. M. kwotę 300 (trzysta) zł,

- od oskarżonego A. P. kwotę 400 (czteryście) zł.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 67/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 lipca 2019r. w sprawie XVIII K 248/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości wobec oskarżonych A. K. (3), E. M. i A. P.	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia wobec oskarżonych D. G. i P. K. (1)	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie – apelacja obrońcy osk. A. P.	#	Zmiana
---	--	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		D. G. P. K. (1) A. K. (3) Jw.	Wysokość dochodów oskarżonego. Sytuacja materialna oskarżonych wynikająca z obciążeń z tytułu kredytów oraz osobista spowodowana ciężką oskarżonej. Skazanie innego współsprawcy przestępstwa na szkodę (...) Bank SA	Załączniki do apelacji. Załączniki do apelacji. Wyroki: SO - XVIII K 155/17 i SA II AKa 509/18	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----		

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Załączniki do apelacji oraz odpisy wyroków.	Dokumenty wiarygodne, brak podstaw do kwestionowania ich wartości.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<u>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</u>		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego D. G..</u></p> <p>Obraza prawa procesowego – art. 627 kpk w zw. z art. 617 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił wysokość opłaty należnej od oskarżonego. D. G. Sąd wymierzył kary:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

- roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,	# niezasadny
- 350 stawek dziennych grzywny po 110 zł stawka, tj. 38.500zł;	# zasadny
Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w razie skazania na karę pozbawienia wolności do 2 lat – 300 zł a w razie orzeczenie obok kary pozbawienia wolności grzywny – w wysokości 20% od kwoty wymierzonej grzywny. Tym samym wysokość opłaty należnej od oskarżonego to 300 zł z tytułu kary pozbawienia wolności i 7.700 zł z tytułu grzywny, co łącznie daje opłatę w wysokości 8.000 zł a taką kwotę ustalił i zasądził sąd I instancji.	# częściowo zasadny
Obraza prawa procesowego – art. 627 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 410 kpk polegająca na oczywiście błędnym przyjęciu, że brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego od poniesienia kosztów procesu.	# niezasadny
Nie ma racji skarżący podnosząc, że w sprawie zaistniały warunki do zwolnienia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów procesu. W postępowaniu karnym zasadą jest ponoszenie kosztów sądowych przez skazanego – art. 627 kpk – i stanowią one typową konsekwencję wydania wyroku skazującego. Przepis art. 624 § 1 kpk regulujący zasady zwalniania od zapłaty kosztów sądowych, decyzję w tym zakresie pozostawia swobodnemu uznaniu Sądu – Sąd może – wskazując jednocześnie, że jej podstawę stanowi ustalenie,	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny

że uiszczenie takich należności byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Dla zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych nie jest zatem wystarczające wykazanie, że realizacja tego obowiązku będzie dla oskarżonego uciążliwa, czy nawet dolegliwa, bo zobowiązania o charakterze finansowym, niezależnie od ich źródła, zawsze mają taki charakter. W przypadku oskarżonego nie sposób uznać, by wysokość należności powodowała, że jej uiszczenie będzie dla niego zbyt uciążliwe. Dla ocen w tym zakresie istotne znaczenia mają nie tylko deklarowane przez oskarżonego jego dochody, ale także możliwości zarobkowe. D. G. ma 33 lata, wykształcenie wyższe, w dacie czynu pracował jako doradca finansowy prowadząc własną działalność. Choć skazanie powoduje negatywne skutki w sferze zatrudnienia zgodnego z jego kompetencjami, to nie oznacza, że nie ma on faktycznych możliwości zgromadzenia środków na zapłatę należności. Okoliczności, które podnosi obrońca, w postaci zakończenia współpracy z oskarżonym przez banki, potrzeby znalezienia przez niego nowego źródła dochodów, zabezpieczeń majątkowych ustanowionych dla potrzeb rozpoznawanej sprawy, czy w końcu obowiązek zapłaty kary grzywny, stanowią typowe, a nie szczególne konsekwencje oskarżenia a aktualnie skazania a jako takie, przy uwzględnieniu sytuacji materialnej oskarżonego, nie dają podstaw do jego zwolnienia z ponoszenia kosztów postępowania.

***Rażąca niewspółmierność
orzeczonego środka karnego***

w postaci obowiązku naprawienia szkody w części w kwocie 100.000zł, bez uwzględnienia celów kary oraz zasady określonej w art. 362 kc.

Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku obrońcy, zasądzając od oskarżonego kwotę 100.000 zł z tytułu obowiązku częściowego naprawienia szkody nie uchybił zasadom rozstrzygania w tym przedmiocie.

W stanie prawnym przyjętym przez Sąd a obowiązującym do 1 lipca 2015r. zasady wymiaru kary i środków karnych były tożsame (art. 53 § 1 kk w zw. z art. 56 kk). Wobec oskarżonego D. G. Sąd odniósł się do nich szczegółowo w uzasadnieniu wyroku wskazując w szczególności na wykształcenie oskarżonego i z tego wynikającą świadomość co do tego, w jakim procederze uczestniczy, zorganizowany i zaplanowany sposób działania, jego motywację ograniczoną wyłącznie do chęci zysku, brak tym samym jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających udział w przestępstwie. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze postawę oskarżonego w toku procesu, jego przyznanie się do czynu a także dotychczasową niekaralność. Powyższe, przy uwzględnieniu roli oskarżonego w przestępstwie, charakteru czynu jak i ogólnej wysokości szkody, w pełni uzasadniało orzeczenie obowiązku jej naprawienia w wysokości przyjętej przez Sąd. W przypadku oskarżonego D. G. podkreślenia wymaga to, że do udziału w przestępstwie nie skłoniły go warunki życia, ani inne okoliczności, które podlegałyby uwzględnieniu na jego korzyść. Oskarżony jest człowiekiem

młodym, dobrze wykształconym, w dacie czynu pracował osiągając godziwe dochody. Skoro zatem w takich warunkach zdecydował się na udział w przestępstwie, to sposób ukształtowania wobec niego represji karnej musi być taki, by jednoznacznie i to w każdej sferze życia, odczuł on nieopłacalność zarobkowania w sposób przestępczy. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wobec zastosowania w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary, cel ten zasadniczo spełnią obciążenia finansowe wynikające z orzeczonej grzywny, jak i obowiązku naprawienia szkody. Wskazać w końcu należy, że niezależnie od funkcji represyjnej, naprawienie szkody pełni także funkcję kompensacyjną stanowiąc wyrównanie straty w majątku pokrzywdzonego banku.

Obrońca oskarżonego w sposób nieuprawniony odwołuje się przy tym do ustaleń w zakresie kar i środków karnych poczynionych na etapie śledztwa, skoro wniosek w tym zakresie nie został uwzględniony. Niezależnie od powyższego dostrzec należy, że pierwotnie obejmował on solidarne naprawienie całej szkody, a zatem był ukształtowany na dużo mniej korzystnych warunkach, aniżeli wynika to z zaskarżonego wyroku (k. 1847).

Nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko obrońcy, by kwota orzeczonego obowiązku naprawienia szkody była zbyt wysoka z powodu braku uwzględnienia przez Sąd - w sposób należyty - przyczynienia się pokrzywdzonego. Przyczynienie się do powstania lub zwiększenia szkody w rozumieniu art. 362

kc ma miejsce wówczas, gdy szkoda jest nie tylko skutkiem konkretnego zdarzenia, ale również zachowania osoby poszkodowanej. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że szkoda w majątku G. (...) Banku powstała jako skutek przestępstwa popełnionego przez oskarżonych, w tym D. G.. Ustaleń faktycznych Sądu, także tych przywołanych, obrońca nie kwestionuje. W takich warunkach jego stanowisko, by zmniejszyć kwotę obowiązku naprawienia szkody w oparciu o ustalenia, których Sąd nie poczynił, nie może być skuteczne.

Apelacja obrońcy oskarżonego
P. K. (1).

Rażąco niewspółmiernie wysoka kwota odszkodowania - 100.000zł - zasądzonego na rzecz pokrzywdzonego banku na podstawie art. 46 § 1 kk tytułem częściowego naprawienia szkody.

Wbrew stanowisku obrońcy, kwota zasądzona od oskarżonego z tytułu częściowego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody nie uzasadnia oceny, by rozstrzygnięcie w tym zakresie było rażąco niewspółmiernie surowe.

Przypomnieć należy, że w stanie prawnym przyjętym przez Sąd a obowiązującym do 1 lipca 2015r. zasady wymiaru kary i środków karnych były tożsame (art. 53 § 1 kk w zw. z art. 56 kk). Sąd w uzasadnieniu wyroku przytoczył te okoliczności, które uwzględnił kształtując właściwą sankcję karną wobec oskarżonego, w tym zakresie odniósł się także do kwoty odszkodowania. I tak, Sąd wskazał w szczególności na znaczny stopień społecznej szkodliwości

czynu oskarżonego kwalifikowany wielkością szkody, ale jednocześnie przyjął, że rola oskarżonego w popełnieniu przestępstwa nie była aż tak istotna jak D. G., czy A. K. (3). Sąd wskazał także, że oskarżony nie był wcześniej karany.

Dostrzegając szereg okoliczności dla oskarżonego korzystnych, a uwzględnionych przez Sąd I instancji, trudno pominąć, że to oskarżony P. K. (1) nakłonił współoskarżoną A. K. (3), wówczas narzeczoną, do popełnienia przestępstwa, a bez jej udziału, jego realizacja nawet jeżeli teoretycznie była możliwa, to jednak znacznie utrudniana i obarczona dużym ryzykiem niepowodzenia. Rola oskarżonego nie ograniczyła się przy tym wyłącznie do nakłonienia współoskarżonej, ale to także on negocjował wysokość „wynagrodzenia” dla oskarżonej i spożytkował środki z tego tytułu uzyskane. Z wyjaśnień A. K. (3) wprost bowiem wynika, że pieniądze, które dostała od D. G. pożyczyla swojemu chłopakowi żeby kupił sobie samochód (k. 1472). Wobec powyższego, choć rola oskarżonego rzeczywiście była istotnie mniejsza, aniżeli pozostałych współsprawców, co wprost znalazło odzwierciedlenie w prawno-karnej ocenie jego zachowania jako pomocnictwa z art. 18 § 3 kk, to jednak nie sposób podzielić stanowiska obrońcy, by udział oskarżonego P. K. (1) można nazwać właściwie przypadkowym.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo przywołał okoliczności indywidualnie dotyczące oskarżonego a mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie kary i środków karnych

a sytuacja materialna oskarżonego nie ma w tym zakresie istotnego znaczenia. Obowiązek naprawienia szkody w staniu prawnym przyjętym przez Sąd pełnił przy tym nie tylko funkcję represyjną, ale także kompensacyjną stanowiąc wyrównanie straty, jaką w wyniku przestępstwa poniósł pokrzywdzonego.

W takich warunkach, argumenty apelacji dotyczące zasadniczo sytuacji życiowej i materialnej oskarżonego, nie mogły stanowić podstawy do uwzględnienia apelacji i zasądzenia od oskarżonego kwoty 20.000zł, której wymiar uznać należy za symboliczny.

Apelacja obrońcy oskarżonej
A. K. (3).

Obraza przepisów postępowania – art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów, szczególnie wyjaśnień S. R., M. Z., D. G. oraz oskarżonych P. K. (1) i A. K. (3) w odniesieniu do zakresu informacji przekazanych oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa, jak również co do kwot uzyskanych z przestępstwa przez poszczególne osoby skutkujące błędnymi ustaleniami faktycznymi w zakresie czynności podejmowanych przez oskarżoną i procedur bankowych dotyczących likwidacji lokat.

Obraza prawa materialnego wobec niezastosowania art. 18 § 3 kk – zarzuty I, II i III.

Niezależnie od oczywistej wadliwości samej konstrukcji przywołanych wyżej zarzutów odwoławczych, podlegają one wspólnej analizie bowiem dotyczą sfery oceny materiału dowodowego sprawy i poczynionych w jej następstwie ustaleń faktycznych w zakresie rzeczywistej roli oskarżonej a tym samym jej świadomości co do tego, w jakim procederze uczestniczy a w konsekwencji prawidłowości prawno-karnej oceny jej zachowania.

Wbrew stanowisku obrońcy, oceny i ustalenia Sądu Okręgowego, które legły u podstaw wydania wyroku wobec A. K. (3), nie są dotknięte żadnymi uchybieniami, w szczególności takimi, na jakie wskazuje obrońca. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w zakresie, w jakim wskazuje na rzeczywistą rolę oskarżonej w popełnieniu przestępstwa na szkodę klientów banku a w ostatecznym efekcie samego banku, czyli w dacie czynu pracodawcy oskarżonej, ma tak jednoznaczną wymowę, że próba podważania poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych może być uzasadniona wyłącznie rolą procesową obrońcy, bowiem żadnego innego wsparcia nie znajduje.

Podzielając zatem stanowisko Sądu Okręgowego w analizowanym zakresie, odwołać się należy do zgodnych relacji uczestników oszustwa na szkodę (...) Bank SA co do roli oskarżonej. Z wyjaśnień D. G. a także zeznań S. R. i M. Z. jednoznacznie wynika, że oskarżona miała pełną świadomość udziału w przestępstwie. D. G. podał M. zaproponował A. udział w przestępstwie, które miało polegać na tym, że do banku

w którym ona pracuje przyjdzie kobieta z podrobionym dowodem osobistym... oskarżona ma zmienić w systemie bankowy numer telefonu komórkowego a następnie zerwać lokatę na 1.000.000zł i przelać pieniądze na rachunek bankowy w innym banku (k. 1643). S. R. zeznał ta dziewczyna z G. Banku była dziewczyną dobrego kolegi D. G.. W czasie spotkań D. mi mówił, że ta dziewczyna jest ogólnie na tak, to znaczy chce wziąć udział w przestępstwie, ale jeszcze się delikatnie waha. W tym celu D. rozmawiał z jej chłopakiem, żeby on ją urobił... (k. 1994). M. Z., który uczestniczył w spotkaniu z oskarżoną, wprost natomiast wskazał ...kobieta powiedziała, że weźmie udział w tym przestępstwie tylko musi wiedzieć, co to za rachunek, na rzecz kogo prowadzony i kiedy dojdzie do likwidacji (k. 1008). Także P. K. (2), który w oszustwie na szkodę G. (...) Bank nie brał udział, ale znał jego przebieg z relacji współsprawców zeznał, że o tym przestępstwie wiedziała osoba z banku, która dokonywała zerwania tej lokaty (k. 1126). Ze zgodnych relacji przywołanych osób wynika także, że wobec wartości lokaty i procedur obowiązujących przy likwidacji, dla skutecznego zrealizowania planu niezbędny był udział w przestępstwie pracownika banku. Z tego powodu podejmowano czynności, by do osoby takiej dotrzeć, co doszło do skutku wobec znajomości P. K. (1) z D. G.. Trafność ustaleń Sądu Okręgowego co do świadomości oskarżonej wspierają w końcu wyjaśnienia obojga oskarżonych K., którzy nie kwestionują tego, w jakich warunkach i okolicznościach doszło do spotkania z D. G. i M. Z.. Okoliczności te obejmowały

ustalenia dotyczące likwidacji przez A. K. (3) lokaty klientów banku, w którym pracowała i wysokość zapłaty, jaką wraz z narzeczonym miała z tego tytułu otrzymać. Jeżeli uwzględnić przy tym, że takowe ustalenia czyniono na tyłach centrum handlowego na B. i w towarzystwie osób nie mających jakiegokolwiek związku z właścicielami lokaty, to świadomość oskarżonej co do tego, że uczestniczy w popełnieniu przestępstwa i to jako jego bezpośredni wykonawca - współsprawca, nie może budzić wątpliwości. Trudno przy tym nie wskazać, że oskarżona jest absolwentką studiów prawniczych.

W omówionych okolicznościach faktycznych, stanowisko obrońcy, by zachowanie oskarżonej stanowiło pomocnictwo z art. 18 § 3 kk jest chybione i to w stopniu oczywistym. Różnica pomiędzy sprawcą a pomocnikiem wyraża się w stosunku każdego z nich do czynu. Sprawca wykonuje swoje przestępstwo, pomocnik uczestniczy w przestępstwie cudzym. Z art. 18 § 1 kk wynika, że współsprawcą jest ten, kto wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Warunkiem współsprawstwa jest porozumienie co najmniej dwóch osób obejmujące realizację kompletu znamion przestępstwa, przy czym rola każdego z umawiających się w osiągnięciu zamierzonego celu - skutku musi być istotna. Skoro współsprawstwo opiera się na porozumieniu obejmującym realizację wspólnego planu w ramach przyjętego podziału ról, to nie jest wymagane, by każdy z uczestników realizował wszystkie elementy – znamiona przestępstwa. Współsprawca wykonuje te elementy wspólnego planu, które w ramach ustaleń zostały mu

przydzielone, w pełni akceptując, jak własne, objęte porozumieniem działania pozostałych uczestników. Pomocnik – art. 18 § 3 kk – uczestniczy w przestępstwie, które z jego perspektywy jest przestępstwem cudzym, działa on bowiem w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwiając jedynie osiągnięcie tego skutku. Przenosząc te uwagi na stan faktyczny rozpoznawanej sprawy nie sposób przyjąć, by zachowanie oskarżonej A. K. (3) mogło zostać zakwalifikowane jako pomocnictwo. Sąd słusznie ustalił, że oskarżona za namową swojego ówczesnego partnera a także inicjatorów i organizatorów oszustwa, uczestniczyła w jego wspólnym z nimi wykonaniu, przy czym jej rola została szczegółowo omówiona i ustalona w czasie spotkania z jej udziałem przy centrum handlowym na B.. Oskarżona wiedziała, że do banku zgłosi się kobieta w celu likwidacji lokaty i nie będzie to jej właścicielka. Ustalono – jak przyjął Sąd – że oskarżona ma nie zadawać zbędnych pytań i zmienić w systemie bankowym numer telefonu przypisany właścicielowi lokaty, co dla realizacji przestępstwa było niezbędne, wobec procedury telefonicznego potwierdzenia operacji przez właściciela przy tak dużej kwocie. W trakcie spotkania ustalono także wynagrodzenia dla oskarżonej, zwiększone po kilku dniach po interwencji współoskarżonego. Wszystkie ustalone czynności oskarżona w pełni zrealizowała. Z oczywistych przy tym względów, działania oskarżonej miały zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia zamierzonego celu, bowiem to jej uprawnienia wynikające z

faktu zatrudnienia w banku i wykonywania bezpośrednich czynności przy likwidacji w warunkach przestępstwa lokaty małż. S. dawały gwarancję efektu w postaci wyprowadzenia środków z banku. Okoliczności, w jakich doszło do ustaleń w zakresie czynności oskarżonej i jej wynagrodzenia – spotkanie na tyłach centrum handlowego z mężczyznami, którzy nie mieli żadnych uprawnień do dysponowania środkami na lokacie – wprost wskazują na świadomość oskarżonej co do udziału w planowaniu przestępstwa i jej istotnej roli w przyjętym planie, co oskarżona zaakceptowała i zgodnie z ustaleniami wykonała otrzymując swój udział z tego tytułu. W takich warunkach działania oskarżonej stanowią podręcznikowy wręcz przykład wykonania czynu zabronionego w rozumieniu art. 18 § 1 kk wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach wcześniej przyjętego podziału ról. To statuuje oskarżoną jako współsprawcę czynu i to o zasadniczej roli dla jego realizacji czyniąc bezpodstawnymi zarzuty obrońcy skierowane wobec ocen i ustaleń Sądu w analizowanym aktualnie zakresie. Dla prawidłowości ustaleń Sądu obojętnym przy tym pozostaje, czy oskarżona знаła wszystkich uczestników czynu. Oskarżona wiedziała, że uczestniczy w przestępstwie wieloosobowym, zaakceptowała i zrealizowała czynności jej zlecone wykazując taki sam stosunek – akceptację – dla działań pozostałych uczestników ze świadomością, że łącznie składają się one na osiągnięcie zamierzonego przestępczego celu. Decydujące dla przyjęcia jej roli współsprawcy jest akceptacja działań w ramach przyjętego podziału ról a nie identyfikacja osób odpowiadających

za poszczególne elementy planu - porozumienia. Na marginesie, z wyjaśnień oskarżonych i pozostałych współsprawców, a w szczególności samej A. K. (3), nie wynika, by interesowało ją, kto poza nią będzie uczestniczył w przestępstwie, zaś jedyną kwestią sporną związaną z jej udziałem była wysokość kwoty, jaką z tego tytułu chciała uzyskać.

W świetle wskazanych okoliczności, jak również uwzględniając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zarzuty apelacji, by oceny i ustalenia Sądu Okręgowego co do oskarżonej A. K. (3), jak również prawno-karna kwalifikacja jej zachowania, były dotknięte uchybieniami ujętymi w zarzutach, są chybione. To sprawia, że w stosunku do oskarżonej nie zaistniały także podstawy do złagodzenia wymiaru kary pozbawienia wolności, w tym ustalonego okresu próby.

Rażąca niewspółmierność odszkodowania w kwocie 200.000zł zasądzonego od oskarżonej w trybie art. 46 § 1 kk.

Sąd Okręgowy, zasądzając od oskarżonej kwotę 200.000 zł z tytułu obowiązku częściowego naprawienia szkody nie uchybił zasadom rozstrzygania w tym przedmiocie, w szczególności nie dopuścił się tych uchybień, na które obrońca wskazuje w apelacji. Do oskarżonej znajduje przy tym zastosowanie istotna część argumentacji przywołanej przy osk. D. G..

Powtórzyć zatem należy, że w stanie prawnym przyjętym przez Sąd a obowiązującym do 1 lipca 2015r. zasady wymiaru kary i środków karnych były tożsame (art. 53 § 1 kk

w zw. z art. 56 kk). Wobec oskarżonej Sąd odniósł się do nich szczegółowo w uzasadnieniu wyroku słusznie akcentując rolę oskarżonej w jego realizacji wynikającą z możliwości, jakie dawało jej zatrudnienie w banku. Wskazać należy, że rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków stanowi jedno z podstawowych kryteriów wymiaru sankcji karnych (art. 53 § 2 kk w obecnym jak i poprzednim stanie prawnym). Sąd Okręgowy słusznie przy tym wykazał, co przywołano także wyżej, że rola oskarżonej w realizacji przestępczego planu miała istotne, jeżeli nawet nie zasadnicze znaczenie a te wszystkie okoliczności musiały znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w sposobie ukształtowania sankcji, skoro oskarżoną obciążają i to w zdecydowanie większym stopniu, aniżeli współoskarżonych w sprawie. Trudno przy tym nie wskazać, że A. K. (3) legitymuje się wykształceniem wyższym prawniczym, w dacie czynu pracowała, osiągała zatem dochody, środki uzyskane z przestępstwa pożyczyła swojemu partnerowi na zakup samochodu. Tym samym w sytuacji oskarżonej nie zaistniały żadne okoliczności natury faktycznej, które mogłyby skutkować inną oceną ciężaru gatunkowego jej czynu, aniżeli ta przyjęta przez Sąd Okręgowy. Podkreślić przy tym należy, że wobec orzeczenia w stosunku do oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co w jej przypadku musi być oceniane w kategoriach dobrodziejstwa, zasadnicze cele kary muszą zrealizować rozstrzygnięcia o charakterze represji materialnych. Niezależnie od celów represyjnych, naprawienie szkody pełni także funkcję kompensacyjną stanowiąc

wyrównanie straty w majątku pokrzywdzonego banku, tym bardziej, że udział oskarżonej w spowodowaniu straty był znacznie istotniejszy, aniżeli pozostałych współsprawców odpowiadających w ramach tego postępowania.

Nieuprawnione jest także wskazywanie przez obrońcę na nadmierną dolegliwość finansową, którą w następstwie skazania łącznie poniosą oskarżeni K., aktualnie pozostający małżeństwem. Skoro każde z oskarżonych uczestniczyło w przestępstwie w określonej przyjętej roli, to każde z nich musi ponieść indywidualne konsekwencje swojego działania i to, że oskarżeni obecnie pozostają małżeństwem nie może różnicować w sposób korzystny ich sytuacji procesowej. Skazanie ze swej istoty powoduje negatywne skutki także dla tych członków rodziny skazanego, którzy z jego przestępstwem nie mieli nic wspólnego, trudno zatem wskazać racjonalne warunki do złagodzenia tych konsekwencji, gdy dotyczą one małżonków skazanych za udział w tym samym przestępstwie. Obrońca oskarżonych, jak i oni sami, instytucję naprawienia szkody błędnie przy tym utożsamia z utratą korzyści z przestępstwa, gdy obie instytucje mają odrębny charakter. Naprawienie szkody pozostaje zatem bez związku z wielkością korzyści, jaką każdy oskarżony indywidualnie osiągnął.

Wskazać w końcu należy, że dolegliwości wynikające ze skazania są jego naturalną konsekwencją i dopóki nie mają charakteru tak nadmiernych, by uznać że są nieakceptowalne z powodu ich rażącej surowości, brak jest powodów do ingerencji sądu odwoławczego w treść wyroku, a

taka właśnie sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Apelacja obrońcy oskarżonego
E. M..

Obraza art. 424 kpk poprzez niedostosowanie uzasadnienia wyroku do wymagań wskazanych w przepisie.

Zarzut bezzasadny.

Zgodzić się należy z obrońcą, że sfera motywacyjna zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim dotyczy oskarżonego, nie jest rozbudowana, co jednak nie uzasadnia zarzutu obrazy art. 424 kpk, niezależnie od tego, że ewentualne uchybienia w tym zakresie, w aktualnym stanie prawnym, nie mogą stanowić podstawy uchylenia wyroku – art. 455a kpk.

E. M. został oskarżony o pomocnictwo do oszustw w stosunku do mienia znacznej wartości poprzez dostarczenie podrobionych dowodów osobistych na dane U. L., A. M. i M. S.. Niezależnie od relacji współsprawców zarzuconych jemu czynów (w szczególności S. R. i M. Z.) sam oskarżony konsekwentnie wskazywał, że to on dostarczał wykorzystane przy oszustwach dokumenty (k. 1853-1854 ...ja załatwiałem te dowody osobiste na prośbę D. D. (2)), wiedział, jaki jest cel podejmowanych działań (k. jw. ...ja domyślałem się, że te dowody osobiste będą służyły do popełnienia przestępstwa...). Co przy tym istotne, choć oskarżony wskazywał, że konkretnych kwot oszustw nie znał, to jednocześnie podał, że przy kwotach znacznych oczekiwałby dodatkowego wynagrodzenia (k. jw. ...gdybym wiedział, jakie są

rzeczywiste kwoty chciałbym za swoją pomoc sporych pieniędzy...). Tym samym, wysokość wyłudzonych kwot z perspektywy oceny zamiaru oskarżonego dla niego była obojętna. W konsekwencji, wobec takich wyjaśnień oskarżonego E. M., trafności ocen i ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie jego winy, nie sposób poddawać w wątpliwość. Tak oczywista wymowa materiału dowodowego sprawy nie wymaga zatem szerszej jego analizy, aniżeli ta zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wskazać przy tym należy, że Sąd Okręgowy podał w uzasadnieniu, jakie fakty dotyczące oskarżonego uznał za udowodnione i dlaczego, wyjaśnił podstawę prawną rozstrzygnięcia, uzasadnił przyjęty wymiar kary. W takich warunkach ograniczenie apelacji do zarzutu art. 424 kpk czyni ją bezzasadną w stopniu oczywistym, tym bardziej, że poza sformułowaniem samego zarzutu skarżący nie wskazał, w jaki sposób przekłada się on na treść wyroku. Treść uzasadnienia wyroku Sądowi Apelacyjnemu nie utrudniła jego kontroli instancyjnej, do tego zaś argumentu uzasadnienie zarzutu zostało ograniczone.

Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności wynikająca z braku zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy, rozstrzygając w przedmiocie właściwej represji karnej wobec oskarżonego E. M. uwzględnił wszystkie okoliczności, które mają znaczenie dla kształtowania kary i nadał im prawidłową rangę, na co wprost wskazuje argumentacja zawarta w uzasadnieniu wyroku.

Sąd wskazał w szczególności na znaczenie dostarczanych przez oskarżonego, podrobionych dowodów osobistych dla realizacji skutków czynów zaplanowanych przez ich współsprawców, ale jednocześnie uwzględnił przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności w ramach pomocnictwa. Uzasadniając wymiar kar jednostkowych wobec oskarżonego, trafnie także podkreślił jego dotychczasową karalność i brak efektów orzekanych kar skoro oskarżony na drogę przestępstwa powrócił.

Przywołany katalog okoliczności, z przewagą tych obciążających, uprawniał Sąd Okręgowy do ukształtowania kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i kary łącznej wobec oskarżonego, w takim wymiarze, jak przyjęto w wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego przyjęty wymiar kar wyklucza ich ocenę jako nazbyt surowych, tym bardziej zatem surowych w stopniu czyniącym je rażąco niewspółmiernymi. Zasadniczą miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji, a skoro kary jednostkowe orzeczone wobec skazanego zostały ukształtowane w najniższym ustawowym wymiarze, to nie sposób przyjąć, by mogły być oceniane w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk. Uwzględniając natomiast podobieństwo przypisanych oskarżonemu czynów, ale jednocześnie znaczny przedział czasowy, w jakim zostały popełnione (23 czerwca 2014r. – 12 lipca 2016r.), orzeczenie kary łącznej w wymiarze roku i 3 miesięcy a zatem symbolicznie poniżej dolnego progu, nie pozwala uznać jej nawet za

surową, tym bardziej surową w stopniu niewspółmiernym.

W stosunku do oskarżonego E. M. nie zachodziły zatem warunki do ukształtowania wymiaru kary łącznej w takim wymiarze, by możliwym było warunkowe zawieszenie jej wykonania. Niezależnie od powyższego, dotychczasowa karalność oskarżonego, jak i zakres jego odpowiedzialności w ramach tego postępowania, stanowią taki wyznacznik jego właściwości i warunków osobistych, że dla realizacji celów kary niezbędna jest jego resocjalizacja w warunkach izolacji.

W konsekwencji, wskazywanie przez obrońcę na ustabilizowany tryb życia oskarżonego nie stanowi argumentu, który mógłby doprowadzić do modyfikacji rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonych jemu – jednostkowych jak i łącznej - kar pozbawienia wolności.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
A. P..**

Obraza art. 64 § 1 kk polegająca na zastosowaniu tego przepisu mimo braku ustawowych przesłanek do przyjęcia, że oskarżony popełnił zarzucony mu czyn w warunkach powrotu do przestępstwa.

Argumentacja przywołana przez obrońcę na wsparcie zarzutu w części jest słuszna, w żadnej jednak mierze nie świadczy o jego zasadności.

Rację ma obrońca, że Sąd Okręgowy wadliwie przyjął odpowiedzialność oskarżonego w warunkach recydywy

na podstawie wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 22 czerwca 2016r. w sprawie III K 885/14, skoro wyrok ten uprawomocnił się w dniu 16 stycznia 2017r. (k. 3073-3076). Czyn zarzucony oskarżonemu w rozpoznawanej sprawie miał miejsce w dniu 12 lipca 2016r. a zatem w jego dacie A. P. nie był skazany za przestępstwo umyślne na podstawie przywołanego wyroku. Powyższe nie oznacza jednak, by oskarżony nie odpowiadał w warunkach recydywy zwykłej. Z akt sprawy wynika, że oskarżony A. P. był 15 razy karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 października 2011r. w sprawie X K 112/10 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25 maja 2012r. do 24 listopada 2013r. (k. 743-746 wyrok, zaliczony k. 3012 t. XV). Tym samym, dopuszczając się w dniu 12 lipca 2016r. umyślnego przestępstwa przeciwko mieniu a zatem przestępstwa podobnego do tego, za które został skazany w sprawie X K 112/10, A. P. popełnił je w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. To powoduje, że oskarżony zrealizował wymogi faktyczne ujęte w art. 64 § 1 kk a tym samym popełnił przestępstwo przypisane jemu w rozpoznawanej sprawie w warunkach recydywy zwykłej.

W konsekwencji, wobec słuszności ustaleń faktycznych w tym zakresie odzwierciedlonych w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, który prawidłowo obejmuje komplet znamion art. 64 § 1 kk, stwierdzone uchybienie nie

skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku.

Obraza art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk polegająca na dokonaniu wybiórczej i jednostronnej oceny dowodów na niekorzyść oskarżonego w zakresie czynu z pkt VII, bez właściwego uwzględnienia jego wyjaśnień, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi poprzez pominięcie, że oskarżony nie wiedział, że jest kolejną osobą wytypowaną do udziału w przestępstwie a nadto, że działał ze świadomością, że właściciel nieruchomości wie o tym i na to się godzi.

Oceny i ustalenia Sądu Okręgowego co do zarzutu z pkt VII a zatem usiłowania dokonania przez oskarżonego oszustwa na szkodę spółki (...), nie są dotknięte takimi uchybieniami, jakie obrońca wskazał w zarzucie. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ocenił z poszanowaniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił nie zawierający błędów stan faktyczny.

Analiza materiału dowodowego sprawy nakazuje jednoznacznie wykluczyć, by oskarżony działał ze świadomością udziału w przestępstwie (...). Słusznie Sąd uznał, że takie twierdzenie oskarżonego wynika wyłącznie z chęci poprawy własnej sytuacji procesowej, stanowi zatem jego linię obrony, której przeczą zgromadzone w sprawie dowody.

A. P. nie był inicjatorem, ani głównym organizatorem oszustwa

na szkodę (...) H., został pozyskany do udziału w przestępstwie i w przyjętym planie miał się podawać za właściciela nieruchomości, która miała stanowić zabezpieczenie pożyczki, tj. A. M.. Osobą, która czyniła ustalenia z oskarżonym co do jego roli i wynagrodzenia, był S. R.. Świadek ten jednoznacznie zaprzeczył, by plan oszustwa obejmował udział w nim właściciela nieruchomości a w konsekwencji, by kwestia ta była podnoszona w trakcie ustaleń z A. P. (k. 1760 ...chciałem jeszcze dodać odnośnie A. M., że on był nieświadomy, że chcemy zrobić oszustwo na jego działce, nie dawał on żadnych dokumentów tej swojej działki...). S. R. wskazał przy tym, że gdyby do udziału w przestępstwie udało im się pozyskać właściciela nieruchomości ...to na pewno to przestępstwo doszłoby do skutku i byśmy za to wzięli duże większe pieniądze, niż planowaliśmy. Ten M. na pewno się nie wystawił (k. 1759). W tym przedmiocie zeznania złożył także M. Z., który podał, że była rozmowa o możliwości zdobycia oryginalnego dowodu A. M., bo wtedy nikt by się nie zorientował, ale nie słyszał, by pokrzywdzony z nimi współpracował, nigdy go nie widział (k. 1067). Uwzględniając tak ukształtowany materiał dowodowy, stanowisko obrońcy, by oskarżony pozostawał w przekonaniu o udziale w oszustwie właściciela nieruchomości, nie znajduje żadnego wsparcia w materiale dowodowym sprawy stanowiąc wyłącznie linię obrony A. P..

Okoliczność, czy oskarżony wiedział, że jest kolejną osobą wytypowaną do udziału w przestępstwie, pozostaje bez znaczenia dla jego odpowiedzialności. A. P. miał świadomość udziału w oszustwie

a to, w jakich warunkach przystąpił do jego wykonania, w szczególności, jak oceniał ryzyko, pozostaje bez znaczenia dla jego odpowiedzialności. Tym samym, bezpodstawne są zarzuty skarżące w tym zakresie. Trudno jednocześnie nie dostrzec, że organizatorzy przestępstwa A. P. postrzegali jako profesjonalistę. M. Z. zeznał, że oskarżony od razu był zdecydowany, wskazywał, że nie trzeba go niczego uczyć, bo brał już udział w takich przestępstwach (k. 1006). S. R. wskazał natomiast na zaangażowanie oskarżonego, skuteczne negocjowanie stawki, określał go jako ogarniętego, sprawnie radzącego sobie w bankach i urzędach, dysponującego swoimi ludźmi (k. 1754-1755). Takiej treści dowody podważają stanowisko, by rola oskarżonego i jego świadomość, co do tego, w czym uczestniczy sprowadzała się do pozycji przysłowiowego, tzw. słupa.

Obraza art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk polegająca na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego sprawy w zakresie okoliczności dotyczących wymiaru kary, co skutkowało orzeczeniem kary nadmiernie surowej i rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Zarzut chybiony w stopniu oczywistym.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wskazuje, że przy rozstrzygnięciu w zakresie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, Sąd uwzględnił zasadnicze, istotne w tej mierze okoliczności oraz właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1

i § 2 kk. Sąd, w szczególności, miał na względzie znaczny stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, w tym oszustwa ujętego w pkt VII a taką ocenę trafnie uzasadnił wysokością zamierzonej szkody jak i motywacją oskarżonego ukierunkowaną na szybki zysk, który miał być osiągnięty przy wykorzystaniu sfalszowanych dokumentów i kosztem innej osoby. Słuszne jest wskazanie Sądu Okręgowego, że zasadniczą okolicznością wpływającą na wymiar kar orzekanych wobec oskarżonego jest jego karalność.

A. P. ma 53 lat i dotychczas zapadło wobec niego 15 wyroków, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 3042-3043). Wobec tak ukształtowanej linii życia oskarżonego, kary wobec niego orzekane muszą realizować przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, bowiem oddziaływaniom wychowawczym skazany w żadnej mierze się nie poddaje.

Uwzględniając zatem wszystkie okoliczności, jakie Sąd ma obowiązek ocenić rozstrzygając w zakresie kary, stwierdzić należy, że w przypadku skazanego te obciążające pozostają w zdecydowanej przewadze. W takich warunkach, jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w wymiarze, odpowiednio – 3 lat za usiłowanie wyłudzenia 4.000.000zł w warunkach recydywy i roku za posiadanie broni palnej i amunicji, nie mogą być oceniane jako surowe, tym bardziej w stopniu, o jakim stanowi art. 438 pkt 4 kpk. Wręcz przeciwnie, stosując kryteria ujęte w art. 53 kk, przy

uwzględnieniu dotychczasowej linii życia oskarżonego, orzeczone wobec niego kary uznać należy za sankcje stosunkowo łagodne.

Odmienny wniosek wyrażony w apelacji nie poddaje nawet w wątpliwość ocenę Sądu Okręgowego. Uwzględniając okoliczności zatrzymania oskarżonego, obrońca istotnie przecenia znaczenie jego wyjaśnień dla ustaleń w sprawie. Nieuprawnione jest także wskazywanie, że oskarżony zmienił swoje postępowanie, skoro od lat przebywa on w warunkach izolacji. Nie ma także racji skarżący, gdy umniejsza samą rolę oskarżonego w przestępstwie, w sytuacji, gdy to właśnie jego zachowanie stanowiło zasadniczą podstawę osiągnięcia zaplanowanego celu.

Nie negując zatem także tych okoliczności, które można uznać za korzystne (przyznanie się do czynu, zgodnie z deklaracją prawidłowe zachowanie w zakładzie karnym), nie mają one takiego znaczenia, by kary orzeczone wobec oskarżonego złagodzić.

Tożsamy wniosek ma zastosowanie wobec sposobu ukształtowania orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary łącznej. Choć przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione jednego dnia, to godzą w różne dobra prawne, tym samym nie ma podstaw, by karę łączną orzekać według najkorzystniejszej dla oskarżonego zasady absorpcji.

Błędna numeracja w odniesieniu do rozstrzygnięć przy orzekaniu kary łącznej.

Zarzut słuszny.

	Sąd Okręgowy w wyniku oczywistej omyłki pisarskiej łącząc kary jednostkowe wobec oskarżonego wskazał, że są to kary z pkt XIV i XV wyroku, gdy oskarżonego dotyczą rozstrzygnięcia zawarte w pkt. XVI i XVII. Ta zatem okoliczność skutkowałą stosowną zmianą wyroku.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omówiono wyżej.		
Wniosek		
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego D. G. o zmianę wyroku poprzez zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody do 70.000zł oraz o zwolnienie oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1) – o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego banku maksymalnie kwoty 20.000zł tytułem częściowego naprawienia szkody.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonej A. K. (3) o zmianę kwalifikacji prawnej czynu, orzeczenie kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz zasądzenie na rzecz banku kwoty maksymalnie 80.000zł z tytułu naprawienia szkody.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego E. M. o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

W apelacji obrońcy oskarżonego A. P. o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę w zakresie kary i wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt VII kary roku pozbawienia wolności, z pkt VIII – 6 miesięcy pozbawienia wolności a w konsekwencji kary łącznej łagodniejszej.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wskazano przy omówieniu zarzutów apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>W całości zaskarżonej wobec oskarżonych D. G., P. K. (1), A. K. (3) i wobec oskarżonego A. P. w części nie objętej zmianą.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono pkt XVIII wyroku poprzez przyjęcie, że karą łączną wobec oskarżonego A. P. zostały objęte kary jednostkowe z pkt. XVI i XVII wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec oczywistej omyłki Sądu, przy jednoczesnym zarzuceniu apelacji, zasadnym było prawidłowe wskazanie tych punktów wyroku, w których wobec oskarżonego A. P. zostały orzeczone kary jednostkowe stanowiące podstawę kary łącznej.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

<i>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV. V.	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. T. - obrońcy oskarżonego A. P. - kwotę 738 zł obejmującą 23% VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej, co znajduje uzasadnienie w treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5, § 2 pkt 1 i § 3 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019. 18 jt.).</p> <p>Sąd zasądził od oskarżonych D. G., P. K. (1), A. K. (3) i E. M. na rzecz (...) Bank SA kwoty po 1.200 zł z tytułu zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym. Rozstrzygnięcie to znajduje uzasadnienia w treści art. 616 § 1 pkt 2 kpk, art. 634 kpk w zw. z § 11 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).</p>

	<p>Sąd wadliwie wydatkami z tego tytułu obciążył także oskarżonego A. P., bowiem jego zarzuty nie obejmują działania na szkodę oskarżyciela posiłkowego (...) Bank SA. Oskarżony został pouczone o prawie złożenia zażalenia na powyższe rozstrzygnięcie.</p> <p>Sąd, na podstawie art. 634 kpk oraz ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm, dalej) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania w częściach równych, w tym z tytułu opłaty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - od oskarżonych D. G. i P. K. (1) po 30 zł – art. 11 ustawy, - od oskarżonej A. K. (3) kwotę 5.300zł – art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy, - od oskarżonego E. M. kwotę 300 zł – art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy, - od oskarżonego A. P. kwotę 400 zł – art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy.
--	---

7. PODPIS
E. G.
Z. K. A. K. (1)

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. G.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Koszty i środek karny;
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# zmiana

<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. K. (1);
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Środek karny;
<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# zmiana

<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. K. (3)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina.	
<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# zmiana

<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego E. M..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina.	
<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie	#	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. P..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana